

Dossier de premsa

Exposició

Doppelgänger

5 octubre – 12 novembre 2017

Arts Santa Mònica

Espai Balcó

Exposició *Doppelgänger**

Del 5 d'octubre al 12 de novembre

Arts Santa Mònica

Exposició d'obres produïdes durant les residències artístiques a Baden-Württemberg i Catalunya als centres Württembergischer Kunstverein, Kunststiftung Stuttgart i Hangar durant els anys 2015 i 2016. Amb la col·laboració del Goethe-Institut Barcelona i Arts Santa Mònica i el suport del Ministeri de Ciències, Investigació i Art del Land Baden-Württemberg i del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Hi participen: Alán Carrasco, Bea Stach, Diego Paonessa, Luis Guerra Miranda, Mario Santamaría, Oskar Klinkhammer, Stephan Köperl, Susanne Kudielka i Kaspar Wimberley, i Sylvia Winkler.

** La paraula Doppelgänger prové dels vocables alemanys per a "doble" i "caminant", en el sentit d'un doble que camina al nostre costat.*

Alán Carrasco, 1986, és tècnic superior en Fotografia Artística per la EASD-ADGE, Escola d'Art i Superior de Disseny de Vitòria-Gasteiz, grau en Art i Disseny per l'Escola Massana de Barcelona, màster en Estudis Museístics i Teoria Crítica (PEI, Programa d'Estudis Independents) pel Museu d'Art Contemporani de Barcelona i màster en Literatura Comparada: Estudis Literaris i Culturals per la Universitat Autònoma de Barcelona.

La seva pràctica artística aborda temes diversos, prestant especial atenció als processos vinculats a la construcció del relat del Poder, la inducció de la memòria col·lectiva, els projectes històrics fallits i els moments de crisi, revolta i violència.

Ha rebut diversos reconeixements, com el Premi de l'Associació Catalana de Crítics d'Art per la seva publicació *Situaciones*, la Beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Catalunya el 2016 o la Beca Agata Baum de Bernis per a Artistes i Gestors Culturals.

Exposicions destacades: *Deus exmachina* (Centre Cultural d'Espanya a Lima, 2017), *Gelatina dura. Històries escamotejades dels 80* (MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, 2016), *Die Möglichkeiten* (Württembergischer Kunstverein Stuttgart, 2016), *La contrarevolució dels cavalls* (Can Felipa, 2016), *La història és repeteix més de dues vegades* (SAC, Sant Andreu Contemporani, 2016), *Ne travaillez jamais* (ADN Platform, 2015), *Pop_up Spaces* (Ch.ACO, Xile Art Contemporani, 2014).

<http://alancarrasco.com>

Projecte Supermax: Les xarxes del poder

Instal·lació

A la fi del segle XVIII el pare de l'utilitarisme Jeremy Bentham, sota ordres de George III, va elaborar una polèmica reforma penitenciària que li portaria a un profund desentendre amb el monarca anglès. No obstant això, el sistema que va idear –el panòptic–, es va convertir en una estructura

de gran èxit en la construcció de presons, així com presons i fàbriques, a partir de llavors. L'objectiu d'una estructura panòptica tradicional és permetre al seu custodi, parapetat a una torre central, vigilar tots els presoners, reclosos a cel·les individuals al voltant de la torre, sense que aquests puguin saber si són observats.

L'efecte més important aconseguit pel panòptic és induir en el detingut un estat conscient i permanent de visibilitat que garanteix el funcionament automàtic del poder, sense que aquest s'estigui exercint de manera efectiva a cada moment, ja que el presoner no pot saber

quan se li vigila i quan no. És així com es crea un “sentiment d'omnisciència invisible” (*Surveiller et Punir: Naissance de la prison*, 1975, Michel Foucault).

Entre 1959 i 1963 es van dur a terme les obres de construcció de la presó de Stammheim, a Stuttgart, que començaria a operar el 1964 com una presó de tipologia supermax (super-màxima seguretat). El 1975 la presó, reconeguda com una de les més segures del món, acolliria diversos membres de la guerrilla alemanya-occidental Rote Armee Fraktion. El bloc penitenciari va haver de ser modificat, agregant un pavelló especial per als presoners de la R.A.F., així com una sala de judicis, per evitar el desplaçament dels acusats de la Baader-Meinhof a l'exterior. D'acord a la versió oficial, Ulrike Meinhof, fundadora de la banda, es va suïcidar el 9 de maig de 1976 a la seva cel·la de Stammheim. El 18 d'octubre els altres tres dirigents de la R.A.F., Andreas Baader, Gudrun Ensslin i Jan-Carl Raspe, apareixerien morts a les seves.

Aquest mateix any, durant la Dictadura militar brasilera, el cèlebre filòsof Michel Foucault impartiria a la Facultat de Filosofia de la Universitat de Salvador de Badia una conferència titulada *Els mailles du pouvoir* (“Les xarxes del poder”). Aquest text, encara avui poc difós, estava íntimament relacionat amb el seu assaig *Surveiller et Punir: Naissance de la prison* (“Vigilar i castigar: el naixement de la presó”), publicat l'any anterior.

Mentre que en *Surveiller et Punir* Foucault explicava el sistema panòptic i com aquest era capaç de garantir el funcionament automàtic del poder, en la seva conferència *Els mailles du pouvoir*, i especialment en el torn de preguntes posterior, el filòsof es va centrar en la utilitat de la presó contemporània parant esment a la utilitat del propi presoner.

El *Projet Supermax* constitueix un treball de recerca i documentació de llarg recorregut en el qual es para esment a diversos espais i recintes de tancament i càstig, el context històric i polític del qual es posa en relació amb el text original de la conferència de Foucault a Brasil. De tal forma, durant la primera fase iniciada durant l'estada al Württembergischer Kunstverein de Stuttgart, el text es va posar en relació amb el context del Deutscher Herbst de 1977 en una imminent publicació titulada “Projekt Supermax I: Die Maschen der Macht” que serà impresa per reclusos dins de la presó Justizvollzugsanstalt Heimsheim.

En la segona fase, el text acadèmic serà l'eix d'una segona publicació titulada “Projet Supermax II: L'ordre dels Estats no tolera ja el desordre dels cors” que traça una genealogia de les lluites de la COPEL, Coordinadora de Presos Espanyols en Lluita – inspirada precisament en el *Groupe d'information sur les prisons* creat el 1971 a França a iniciativa del propi Michel Foucault– a presons com la de Carabanchel o la Modelo de Barcelona durant els últims dies del franquisme.

Bea Stach, nascuda el 1987 a Greifswald, és una artista visual i dissenyadora de comunicació que treballa interdisciplinàriament amb un enfocament conceptual a Berlín, Alemanya. El 2014 es llicencia en Disseny de Comunicació per la Karlsruhe University of Arts and Design. Durant la primavera de 2015 va ser artista en residència a Hangar, Barcelona, amb la beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Catalunya. Bea Stach també va estudiar durant el 2010/11 a ÉCAL, Universitat d'Art i Disseny de Lausana. Va treballar a petits estudis de disseny a Hamburg, a un diari amb seu a Berlín i va ser co-conferenciant de disseny editorial a la Universitat de Ciències Aplicades btk, Berlín, durant els 2016/17.

El seu treball ha estat guardonat amb diversos premis, entre d'ells el ZKM-Grants de la Gunther-Schroff-Stiftung Karlsruhe 2011, Heinrich-Hertz-Gesellschaft Karlsruhe 2015 i va obtenir una distinció en un concurs jove de la ADC d'Alemanya. Entre les exposicions seleccionades estan la 26^a Biennial Internacional de Disseny Gràfic, Brno, 2014, Art's Birthday 2015, I-Werk Freiburg, Dialog 3 del Goethe-Institut Barcelona, 2015, ARD Hörspieltage, ZKM Karlsruhe, 2015 i Hertz Deluxe, Neuer Kunstverein Ravensburg, 2017.
<http://www.beastach.de>

Dust, Barcelona

Projecció des d'ordinador
Dust, Barcelona és una instal·lació que consisteix en una aplicació java projectada en una pantalla, i un pedestal amb un ratolí d'ordinador amb el qual el visitant pot interactuar. Deu capes de pols, acumulades durant un període de temps establert de deu hores al

mateix lloc, es presenten en forma d'una projecció digital, tridimensional, artificial del món. Amb el ratolí de l'ordinador, l'espectador està convidat a moure's activament al voltant, apropar i allunyar les partícules més petites que ens envolten, explorar la pols i observar els patrons, creats per la pròpia naturalesa. La pols s'ha recollit en plaques de vidre de grandària 10 x 10 cm que després han estat escanejades en alta resolució i un fons transparent. Mitjançant aquest procés, les imatges resultants estan capturant no només la pols, sinó una visualització abstracta del temps i l'espai. Amb l'aplicació java, l'usuari torna a animar les capes de pols i crea un nombre infinit de noves imatges.

Diego Paonessa, Buenos Aires, 1970, és llicenciat en Belles Arts per l'Institut Universitari Nacional d'Art (Buenos Aires) i DEA (Diploma d'Estudis Avançats) obtingut al programa de doctorat *Pintura en l'era digital* (Universitat de Barcelona). Ha fet l'especialització de Disseny d'interacció i usabilitat a la UOC. Centra els seus projectes en la investigació de les relacions existents entre producció tècnica i producció artística. Combina aquesta activitat amb projectes de disseny especialitzats en interacció i creació d'interfícies.

El seu treball es desenvolupa dins d'un context caracteritzat per l'ocupació d'eines i procediments que es comprenen com un exercici pas a pas. La tècnica es manifesta formalment com a pràctica i com a tema de l'obra. Prenent com a punt de partida aquesta idea la seva proposta estableix dues línies de treball: els procediments, processos i mecanismes de producció; i la configuració social del tecnològic, juntament amb la intervenció i ús d'eines i/o aplicacions en relació al llenguatge.

Ha rebut la Beca de creació artística de la Fundació Guasch Coranty; la Beca Carta Blanca atorgada pel FAD (Foment per a les Arts i el Disseny), on desenvolupa un projecte interdisciplinari d'investigació; la Beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Catalunya 2016 per a la realització d'una residència artística durant els mesos de juny i juliol de 2016 a Stuttgart. Va participar com a col·laborador a *Visualitzar 2011* i *Interactius 2013* al Medialab-Prado. Va dur a terme residències a Corelabs [New Media Art Production Center] a Beijing, Constant Association for Art and Media a Brussel·les, a Hangar, al Centre de Producció i Recerca d'Arts Visuals a Barcelona i a laKunststiftung Baden-Württemberg a Stuttgart. Ha treballat i exposat a contextos com Arts Santa Mònica (Barcelona), BCN Producció, La Capella (Barcelona), Hangar (Barcelona), Centre Cultural Borges (Buenos Aires), ISEA 2016 (Hong Kong), WKV Kunstverein (Stuttgart).

<http://www.diegopaonessa.net>

Public Domain Energy

Vídeo

És un projecte d'investigació que posa en relació dues línies: la producció d'energia sota la idea *DIY* com a pràctica experimental i la producció de coneixement col·lectiu sobre l'ideal d'energia permanent sota el signe *lowcost*. Es basa en la recollida de vídeo-tutorials de youtube d'usuaris que duen a terme pràctiques i experiències amb energia elèctrica.

Els vídeos pertanyen a diferents àmbits de desenvolupament i investigació, des del purament domèstic fins a l'experimentació i divulgació acadèmica universitària i industrial. Tot aquest material comparteix una mateixa idea: produir energia de forma permanent i sense cost. És a dir, canviar el paradigma de com es produeix i distribueix l'energia en l'actualitat. El projecte consisteix en prendre aquestes idees com a punt de partida per a la producció de diferents peces, experiències i prototips a petita escala.

El tutorial és entès en aquest cas com una espècie d'algorisme o bucle, una sèrie d'instruccions prèviament elaborades i destinades a ser repetides una vegada i una altra; i s'associa a un interès global sobre la idea de producció i límits entre el que pot ser un producte artístic o un producte tècnic.

Luis Guerra Miranda, Santiago de Chile, 1974. Pintor i filòsof, viu i treballa a Barcelona.
<http://www.luisguerra.org>

De la incompletitut de les imatges

Conferència el 24 d'octubre de 2017 a les 19h

Durada: 60 minuts aprox.

Projecció d'imatges i so

El treball és una conferència sobre aquesta condició inherent a tota marca i la seva referència. Com una *lecture-performance*, es compon d'un àmbit argumental teòric, l'acte de parla del mateix, i la projecció d'imatges. *De la incompletitut* tanca el marc de treball inaugurat mitjançant la residència de Stuttgart el 2015 amb la beca d'intercanvi artístic Baden-Württemberg / Catalunya.

Mario Santamaría, Burgos, 1985, és llicenciat en Belles Arts i graduat en el Màster d'Arts Visuals i Multimèdia per la Universitat Politècnica de València. Ha dut a terme residències artístiques a centres com Hangar, Barcelona (2014-2016); Hisk, Gantes (2016); Kunststiftung Baden-Württemberg, Stuttgart, Alemanya (2015) –amb la beca d'intercanvi artístic Baden-Württemberg / Catalunya–; Flax Art Studios, Belfast, Irlanda del Nord (2014) o Sarai, Nova Delhi, Índia (2012) entre d'altres.

Entre les seves exposicions col·lectives destaquen: *No secrets! – Images of surveillance*. Münchner Stadtmuseum, Alemanya (2017); *Globale, Infosphere*. ZKM Karlsruhe, Alemanya (2015); *Apuntti*, La Casa Encesa, Madrid (2015); *Espècies d'Espais*, MACBA, Barcelona (2015); *Look into the net*, Edith-Russ-Haus, Oldenburg, Alemanya (2014); *Fugida. Variacions per a una exposició*, Fundació Antoni Tàpies. Barcelona (2013) i *Sarai Reader 09*. Devi Art Foundation, Gurgaon, Índia (2012).

<http://www.mariosantamaria.net>

& the Tracert

Instal·lació

Impressió digital sobre paper. Marcs 30x40. 20 elements.

Ordinador, monitor. Aplicació informàtica.

01. La primera imatge de la terra transmesa des de l'espai va ser produïda el 1959 per l'Explorer 6. Des de llavors centenars de satèl·lits d'observació terrestre s'han posat en òrbita amb l'objectiu de capturar i transmetre imatges de la superfície terrestre amb major velocitat, exactitud i resolució. El 2008 és posat en òrbita el GeoEye-1, proveïdor d'imatges de la plataforma Google Maps fins al llançament del GeoEye-2. El 2004 la companyia

propietària va signar un contracte de col·laboració de 500 milions de dòlars amb la National Geospatial-Intelligence Agency (NGA), pertanyent al departament de defensa dels Estats Units. Convertint-se en el millor servei d'imatges per satèl·lit a nivell mundial amb clients governamentals a Europa, Àsia i Orient Mitjà. El 17 de desembre del 2010 la companyia GeoEye reconeix una irregularitat en l'antena del satèl·lit que altera les dades enviades a la terra. Aquest error sense precedents va fer suspendre la captura d'imatges durant diversos dies, afectant a alguns dels seus clients i enfonsant la cotització de la companyia en el Nasdaq un 24%.

02. Una aplicació informàtica (Processing) realitza automàticament peticions a la plataforma Google Maps. L'aplicació demana les imatges d'una sèrie de geolocalitzacions repetint aquesta operació cada 5 segons. Aquestes geolocalitzacions corresponen a una base de dades de fosses franquistes a l'estat espanyol que encara romanen sense obrir. El protocol pel qual l'aplicació es comunica amb Google ha estat forçat de manera que es demana a la companyia imatges d'una resolució major a l'estipulada en el protocol. Cada petició és rebutjada per Google mostrant una imatge sense imatge: "Sorry, we have no image here".

03. Una referència a la resolució real de diversos satèl·lits d'observació. Fent una comparativa entre la resolució que la màquina pot captar de la superfície terrestre i la resolució a la qual la companyia té permès legalment vendre les imatges (Lleis d'EUA). Establint una relació amb la resolució del que està sota terra.

04. El cercador Google Imatges pot indexar per error arxius PDF. Quan això succeeix, un procediment automatitzat cobreix amb negre el contingut dels arxius. Aquest cercador funciona oferint previsualitzacions d'imatges que procedeixen cadascuna de diferents rutes, webs, blogs, etc. En indexar un PDF, la previsualització que ens facilita Google no mostra el contingut de l'arxiu, l'oculta deixant veure únicament una estructura en blanc i negre. Aquest procediment de protecció del contingut no distingeix entre diferents estatuts de drets d'autor. En alguns dels casos aquests textos són Pay-Per-View i en uns altres són de domini públic.

La sèrie *Concealment Algorithms* (2015) documenta el funcionament d'aquest mecanisme, mostrant imatge, títol, autor i la pàgina del text que ha estat processada. El títol prové del terme "Error Concealment", un procés informàtic desenvolupat per minimitzar el deterior d'un senyal de vídeo causat per pèrdues de dades. Davant l'absència d'una imatge inserida en un senyal continu, el dispositiu executa una interpolació que camufla la pèrdua i manté la sensació de continuïtat sense ruptura. En una interpolació s'inventa una informació de la qual es manca per mitjà d'una síntesi de les dades prèvies i posteriors.

Aquest terme informàtic ajuda a nomenar un conjunt de tecnologies i processos integrats en elements de mediació, dotant-los de característiques específiques en relació a la nostra percepció del temps. L'objectiu d'aquestes tècniques és eliminar la percepció de contratemps, esquerdes i intersticis, establint una captura constant, una temporalitat plana dins de la interfície. Són algorismes de gestió de l'imprevisible que estenen sinistres llaços amb la memòria, no ja sobre la memòria per venir, sinó sobre una memòria que podríem començar a considerar en procés de algoritmització.

Oskar Klinkhammer, nascut el 1985 a Düsseldorf, Alemanya, és un estudiant de postgrau a la Universitat d'Art de Braunschweig (HBK) i té un diploma en Media Art. Va estudiar Història de l'Art a la Universitat Heinrich-Heine de Düsseldorf i Art Multimèdia a la Universitat d'Arts i Disseny a Karlsruhe (HfG), a la Universitat d'Arts de Berlín (UdK) i a la Universitat de Kyushu, Fukuoka, Japó.

Klinkhammer treballa de forma interdisciplinària, però preferentment amb escultura, pintura, vídeo i cinema. Per a les seves obres fa servir motors elèctrics, objectes trobats, acer, vidre, espiells, càmeres de vigilància i mescladors de vídeo. Klinkhammer dirigeix la mirada dels espectadors cap a realitats privades petites, que són al mateix temps capaces de reflectir i descriure connexions grans i complexes. En dirigir la mirada amb l'ajuda d'eines de tecnologia de vigilància, no només es revelen i investiguen diferents tipus de jerarquies de la mirada, sinó també la seva associació a una crítica social de la vigilància panopticista.

Algunes exposicions: 2016 OVERDOSED, Luis Loy, Karlsruhe, Alemanya; POR-BLING-INTER-FIST-FORM CONTAINER.jetzt, Düsseldorf, Alemanya.

2015 LET ME WRAP YOU IN MY WARM AND TENDER LOVE, Sushila Malloy, Karlsruhe Alemanya.

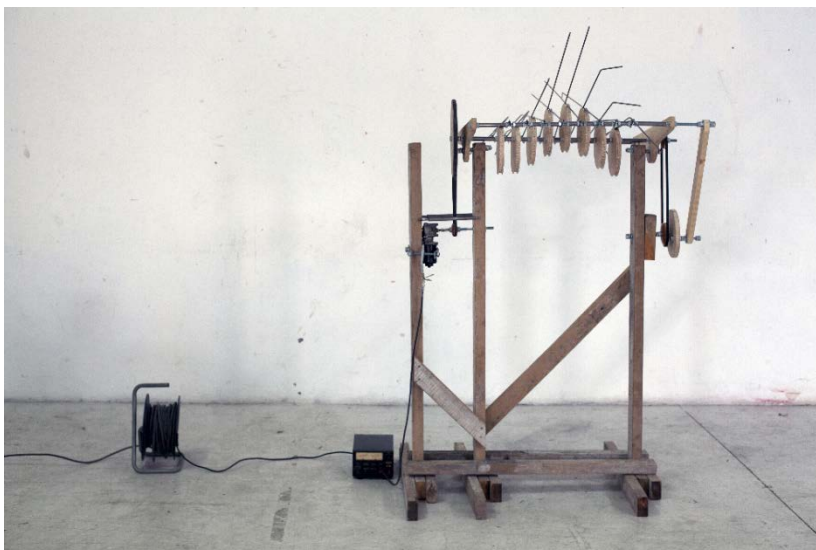
2014 GAKUTEN, Tokyo Big Sight, Tokyo, Japan, eX14 Lunetto, Fukuoka, Japó; 2013 THE WALK, University of Arts and Design (HfG), Karlsruhe, Alemanya.

2012 GEISTERBAHN, Gallery UNK, Landshut, Alemanya; bling-bling-ding-ding, Land Of The Temporary Eternaty, Stuttgart, Alemanya. BLACK CHAMBER Tanja Goethe, Düsseldorf, Alemanya.

2011 CONFESS GIDDINESS, Gallery Anna Klinkhammer, Düsseldorf, Alemanya; YOUNG AT ART, Raum für junge Kunst, Zürich, Suïssa; DAS KARUSSELL, Dachboden, Karlsruhe, Alemanya; VIDEO ETC., National Center for Contemporary Art, St.Petersburg, Russia.

2010 THE SHOW THAT NEVER HAPPENED, Pavillion, Karlsruhe, Alemanya; IMAGING TECHNOLOGIES, University of Arts and Design (HfG), Karlsruhe, Alemanya.

El treball aquí presentat és el resultat de la residència a Hangar l'estiu de 2016 amb la beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Catalunya

Palms & Parrots, 2016

Instal·lació

Palms & Parrots és una escultura cinètica. Un arbre de lleves de fusta i acer, mogut per corretges de ventilador que transmeten la potència d'un motor electrònic. Les barres d'acer es mouen en una ondulació uniforme. El moviment hipnòtic podria estar associat amb ones, ales o palmeres al vent.

Stephan Köperl és un artista de Stuttgart que treballa en el camp de les intervencions públiques i del vídeo curt de baix pressupost. Llicenciat per l'Escola Estatal d'Art de Stuttgart el 1998, la seva obra gira entorn de la condició humana sota la influència de l'entorn urbà i virtual contemporani. El seu treball anterior, que gairebé exclusivament va crear en col·laboració amb Sylvia Winkler, es pot trobar en: <http://www.winkler-koepferl.net>

Cosificació sexual

Fotografies

El punt de partida per a aquesta contribució de Stephan Köperl va ser una fotografia pin-up que va trobar a un taller per a la producció d'art contemporani durant la seva residència a Barcelona a Hangar el setembre de 2016, a partir

de la qual investiga sobre el terme de "cosificació sexual" per produir aquest vídeo.

Susanne Kudielka i Kaspar Wimberley treballen internacionalment com a intervencionistes i investigadors de performance, el procés artístic del qual comença a un lloc determinat a través d'un procés d'observació i diàleg que analitza i, finalment, respon a les narratives arquitectòniques, sociopolítiques, geogràfiques, mitològiques, connotatives i històriques que es poden trobar allí.

Els projectes que fan han sigut descrits com una invitació a participar en alguna cosa, i en general incorporen algun tipus d'arxiu obert, en el qual la documentació del projecte és part de l'experiència. Els seus projectes són discretament subversius, i reajusten de manera juganera la narració i l'apreciació d'una activitat particular o d'un lloc determinat. El procés de treball sovint involucra a aquells que viuen a un àrea, i pretén ser accessible i rellevant. <http://www.treacletheatre.co.uk/portfolio/>

Van dur a terme la seva residència artística de la beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Catalunya a Hangar al maig 2015.

“21 wobbly tables, propped up using 44 Euros”

Fotografies

Mentre estem a Barcelona, mengem moltes vegades a cafès. Quan ens adonem que la taula està coixa, l'arreglem amb una moneda d'1 euro que posem sota la pota de la taula afectada. Pensem que això funciona bastant bé. Els hostes futurs que s'en adonen de la nostra instal·lació poden decidir si agafen els diners (i accepten una taula coixa) o si deixen la moneda al seu lloc.

“21 wobbly tables, propped up using 44 Euros” continua el projecte ‘Waiting for something (bad) to happen’ que va sorgir al Casino Luxembourg Forum d'Art Contemporain. En aquesta intervenció, un mag va fer desaparèixer els diners que li havien donat els espectadors. Els diners que va desaparèixer a Luxemburg van aparèixer de nou en la seva forma física i material - en la forma de monedes d'1 euro - amb una funció canviada i amb un valor alternatiu-.

From the other to the us

Documentació en vídeo del Goethe-Institut Barcelona

Per a la inauguració de la exposició ‘Dialog 3’ al Goethe-Institut Barcelona Susanne Kudielka i Kaspar Wimberley envien un missatge per *streaming en directe* des de Stuttgart, pel qual utilitzen l'alfabet semàfor. En aquest missatge els artistes reflexionen sobre el seu temps a Barcelona i els seus intents per entendre el desig català d'un estat propi. Amb l'ajuda del públic, una assistent tradueix l'alfabet semàfor i escriu el missatge - llegible per a tots - en grans fulls de paper.

Les balconades de Barcelona són freqüentment usades com a lloc per comunicar en públic posicions polítiques, i ens ajuden a trobar una explicació del nostre entorn. Les banderes grogues i vermelles que són utilitzades en l'alfabet semàfor per comunicar-se a gran distància, ens recorden a les banderes de les balconades que de vegades representen a Catalunya, i unes altres també a Espanya. Símbols en tots dos casos d'una identitat nacional que pengen al costat de la roba estesa a les balconades.

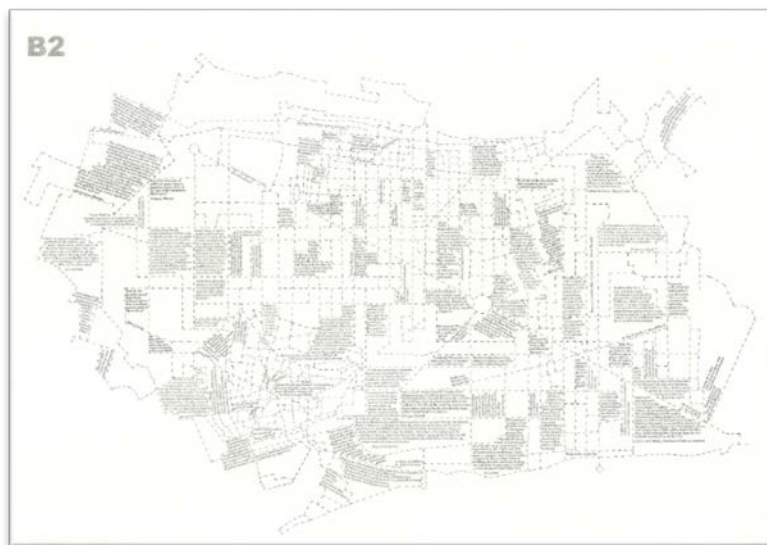
Sylvia Winkler, Salzburg, 1969, graduada per l'Acadèmia de Belles Arts de Stuttgart. Fins al 2016 va desenvolupar la seva pràctica artística gairebé exclusivament en col·laboració amb Stephan Köperl. Durant estades perllongades en diversos llocs al voltant del món, van fer principalment intervencions i vídeos adaptats al lloc i a la situació, basats en una extensa investigació dels respectius contextos polítics, urbans i històrics.

Sylvia i Stephan han mostrat el seu treball a escala internacional, incloent a la 7ª edició del Festival Internacional de Performance de Japó, la 3ª Biennal Shirjaewo de Samara, Rússia, als Goethe-Institut del Caire i Mont-real, a ExTeresa Art Real de Mèxic DF, al Media Art Festival de Bangkok, al Museu d'Art Contemporani Shang Elements de Pequín, a la Galeria Xangai East Àsia Contemporary de Xangai, a la Darling Foundry de Mont-real, a la Upstairs Gallery de Kolkata, a The Block de Brisbane, al Total Museum de Seoul, a la Sewon Art Space de Yogyakarta, Indonèsia, al MOCA de Taipei, al Pier 2 Art Center de Kaohsiung, Taiwan, així com a tota Europa.

Sylvia Winkler va realitzar la residència artística de la beca d'intercanvi Baden-Württemberg / Stuttgart a Hangar l'octubre de 2016.

Darrerament Sylvia Winkler se centra en el dibuix per traçar els seus pensaments i investigacions sobre les seves relacions amb això que passa al seu voltant, mitjançant diagrames preparats de forma precisa i omnipresent.

<http://www.winkler-koeperl.net/>

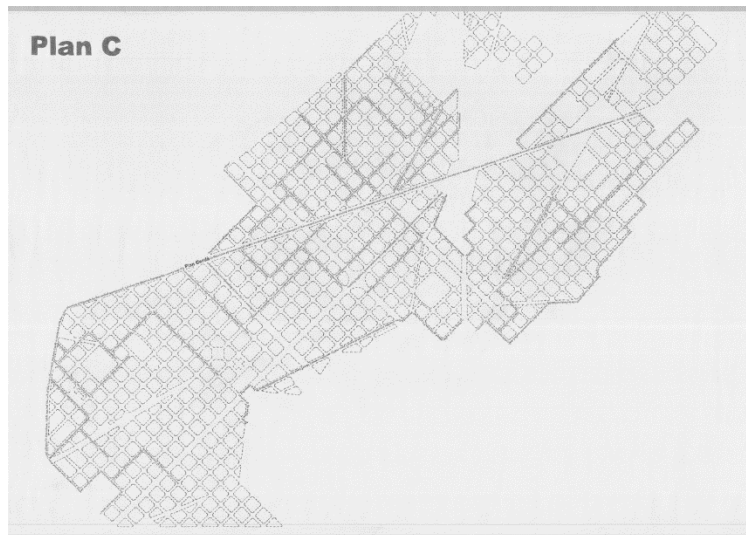
B2

Dibuix al llapis, 70x100 cm

Durant la seva residència a Barcelona, Sylvia Winkler fa servir una bicicleta per explorar la ciutat, constituint un mitjà de cartografia de la seva estada d'un mes. Els recorreguts, acuradament traçats, i els desviaments conformen la reixeta bàsica per a una cartografia dels seus pensaments, observacions i lectures. Com el seu interès especial se

centra en qüestions de desenvolupament de la ciutat, un focus de la investigació gira entorn de les zones de Poble Nou, El Raval i Eixample.

"No hi ha gens dels circuits dels situacionistes als meus tours. Es tracta més d'una expedició K2: un test de fiabilitat de la debilitat en els límits del jo. L'expedició B2".

Plan C

Dibuix al llapis, 70x100 cm

El traçat urbà de l'Eixample de Barcelona serveix de plantilla gràfica per a la investigació i reflexió de Sylvia sobre el pla mestre visionari de Ildefons Cerdà.

“El Pla Cerdà és la visió d'un nou ordre social: un intent de resoldre els reptes de les actuals transformacions socials, polítiques, tècniques i

econòmiques mitjançant el desenvolupament d'una estructura urbana. El traçat dels carrers és un mitjà de divisió del terreny, i dibuixa al mateix temps un model de societat igualitària”.

CRÈDITS

EXPOSICIÓ

Organitza i produeix Arts Santa Mònica

Col·labora Goethe-Institut Barcelona i Hangar

Patrocinen Ministeri de Ciències, Investigació i Art del Land Baden-Württemberg i Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

ARTS SANTA MÒNICA

Director: Jaume Reus

Exposicions

Coordinació general: Roger Vinent Arnau

Assistent de coordinació: Silja Pálmarsdóttir

Edicions: Cinta Massip

Direcció tècnica: Xavier Roca

Activitats

Coordinació general: Marta Garcia

Àrea tècnica: Eulàlia Garcia / Maria Bendito

Administració

Responsable de gestió: Cristina Güell

Àrea d'exposicions: Mònica Garcia Bo

Secretaria de direcció: Chus Couso

Comunicació

Coordinació general: Jordi Miras Llopart

Web i xarxes socials: Luis Villalón Camacho

Difusió: Juanjo Gutiérrez

Arts Santa Mònica. Centre de la Creativitat – Departament de Cultura

Àrea de Comunicació i Premsa

A/e: comunicacio_artssantamonica@gencat.cat

@artssantamonica

Coordinació comunicació i premsa: Jordi Miras Llopart. A/e: jmirasl@gencat.cat | Tel.: (34) 93 316 28 10 – (34) 93 316 28 56. Ext. 13436

Web i xarxes socials: Luis Villalón. A/e: villalon@gencat.cat | Tel.: (34) 93 556 53 14 (directe) - (34) 93 316 28 19. Ext. 13441

Difusió: Juanjo Gutiérrez. A/e: jgutierrezg@gencat.cat | Tel.: (34) 93 316 28 57 (directe) - (34) 93 316 28 10. Ext. 13442

Arts Santa Mònica, Centre de la Creativitat

La Rambla, 7, 08002 Barcelona. Tel. 935 671 110. Web: artssantamonica.gencat.cat. **Entrada lliure**
De dimarts a dissabte d'11 h a 21 h. Diumenges i festius d'11 h a 17 h. Dilluns tancat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura